Slavnostní liga a smlouva

SLAVNOSTNÍ LIGA A SMLOUVA K REFORMACI A OBRANĚ NÁBOŽENSTVÍ, KE CTI A ŠTĚSTÍ KRÁLE A K POKOJI A BEZPEČNOSTI TŘÍ KRÁLOVSTVÍ SKOTSKA, ANGLIE A IRSKA.

Několikrát přijata a podepsána králem Karlem II. a lidmi všech vrstev řečených tří království.

S AKTEM VALNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ Z ROKU 1643 A ZÁKONEM PARLAMENTU Z ROKU 1644, KTERÉ ŘEČENOU LIGU A SMLOUVU POTVRZUJÍ A SCHVALUJÍ.

Jeremiáš 50:5 *Poďte a připojte se k Hospodinu smlouvou věčnou, nepřicházející v zapomenutí*.

Přísloví 25:5 *Když odejmeš bezbožného od oblíčeje králova, tedy utvrzen bude v spravedlnosti trůn jeho*.

2. Paralipomenon 15:15 *Všecken zajisté lid Judský radoval se z přísahy té; nebo celým srdcem svým přisáhli*.

Gal 3:15 *Byť to byla jen smlouva lidská, však je-li utvrzena přísahou, žádný jí neruší, aniž k ní co přidává*.

Shromáždění v EDINBURKU, 17. srpna 1643. Zasedání 14. Schválení SLAVNOSTNÍ LIGY A SMLOUVY Valným shromážděním.

SHROMÁŽDĚNÍ, poté co doporučilo výboru, jejž ustanovilo, aby se spojil s výborem ctihodného Konventu stavů a s komisaři ctihodných sněmoven parlamentu Anglie za účelem přivedení

království k těsnějšímu spojení a jednotě, obdrželo od výše řečených výborů níže zmíněnou Smlouvu jako výsledek jejich porad: a vzavši ji, jak toho vyžaduje věc tak veřejného zájmu a tak hluboké důležitosti, ke svému nejvážnějšímu uvážení, celým svým srdcem a s prvními záchvěvy oné radosti, kterou v tak veliké míře pocítili při obnovení Národní smlouvy této církve a království, všichni jedním hlasem ji schválili a přijali jako nejmocnější prostředek, s Božím požehnáním, k upevnění a zachování pravého protestantského náboženství v dokonalém pokoji v panstvích Jeho Veličenstva a k jeho rozšíření mezi jiné národy, i k upevnění trůnu Jeho Veličenstva po všechny věky a pokolení. A proto ji se svou nejlepší náklonností doporučují ctihodnému Konventu stavů, aby, až bude jím prozkoumána a schválena, mohla být se vší pilností odeslána do království Anglie, aby, až tam bude přijata a schválena, mohla být s veřejným pokořením a se vší náboženskou a přiměřenou slavnostností odpřisáhnuta a podepsána všemi pravými vyznavači reformovaného náboženství a všemi dobrými poddanými Jeho Veličenstva v obou královstvích.

A. JOHNSTOUN.

KAREL I. Parl. 3. Zasedání 1. Zákon 5. Akt o potvrzení svolání Konventu, o potvrzení Ligy a smlouvy, o článcích úmluvy mezi královstvími Skotska a Anglie a o ostatních aktech Konventu stavů a jeho výboru.

V EDINBURKU, 15. července 1644.

STAVOVÉ PARLAMENTU, nyní svolaní na základě posledního aktu posledního parlamentu, který konalo Jeho Veličenstvo se třemi stavy roku 1641, uvažujíce, že lordi Tajné rady Jeho Veličenstva a komisaři pro zachovávání článků úmluvy, když podle svých zájmů a důvěry, kterou jim svěřilo Jeho Veličenstvo a stavové parlamentu, užili všech prostředků – proseb, stížností a vysílání komisařů – k zajištění pokoje tohoto království a k odstranění nešťastných rozbrojů mezi Jeho Veličenstvem a jeho poddanými v Anglii, a to

způsobem, jenž by nejvíce sloužil cti Jeho Veličenstva a dobru obou království; a když se jejich pokorné a poslušné snahy o tak dobré cíle ukázaly neúčinnými a jejich nabídka zprostředkování a přímluvy byla Jeho Veličenstvem odmítnuta; a když tedy shledali, že váha a obtížnost záležitostí a břemeno, které na nich spočívá, je větší, než mohou unést, sešli se proto v měsíci květnu 1643 spolu s komisaři pro společná břemena, aby bylo společnou radou přijato v té věci nějaké rozhodnutí; a s ohledem na nebezpečí hrozící pravému protestantskému náboženství, cti Jeho Veličenstva a pokoji těchto království od množství papeženců a jejich přívrženců ve zbrani v Anglii a Irsku, i na mnohé jiné veřejné a důležité záležitosti, které nesnesly odkladu a vyžadovaly radu zastupitelského sboru království, ustanovili a dali svolat zasedání Konventu stavů (Jeho Veličenstvo předtím odmítlo jejich pokornou žádost o parlament) na následující 22. června. Toto zasedání bylo hojně navštíveno šlechtici i komisaři hrabství a měst, a když shledali, že tato nebezpečí proti této církvi a státu stále rostou, usnesli se po vážném uvážení a radě Valného shromáždění a se společným souhlasem komisařů zmocněných parlamentem Anglie, že jedním z nejpřednějších prostředků k odvrácení těchto a podobných nebezpečí, k zachování náboženství i obou království před zkázou a zničením a k získání pokoje je, aby obě království za těmito účely vstoupila do Smlouvy; ta byla podle toho sepsána a s radostí přijata a schválena. A nakonec byla mezi oběma královstvími dohodnuta úmluva týkající se řečené Smlouvy a království Anglie požádalo toto království o pomoc k naplnění cílů v ní vyjádřených: A stavové, stále si přejíce užít všech dobrých prostředků, aby bez prolití další krve mohlo dojít k takovému požehnanému usmíření mezi Jeho Veličenstvem a jeho poddanými, jaké by prospělo dobru náboženství, pravé cti a bezpečnosti Jeho Veličenstva a štěstí jeho lidu, dali proto pověření Johnovi, hraběti z Loudounu, lordu kancléři, lordu Maitlandovi, lordu Waristounovi a panu Robertu Barclayovi, aby se odebrali do Anglie a usilovali o uskutečnění těchto cílů obsažených ve Smlouvě a v úmluvách, podle svých instrukcí.

A řečení stavové, vzavše výše zapsaná jednání v úvahu, shledávají a prohlašují, že se lordi rady a strážci pokoje chovali jako věrní rádcové, loajální poddaní a dobří vlastenci, když nabídli své pokorné snahy k odstranění rozbrojů mezi Jeho Veličenstvem a jeho poddanými a když svolali komisaře pro společná břemena a společnou radou ustanovili poslední zasedání Konventu, v němž se osvědčili jako hodni povinnosti svých míst a důvěry jim svěřené; a proto potvrzují a schvalují veškerá jejich jednání v něm a prohlašují, že řečený Konvent byl zákonně svolán a byl také sám v sobě plný a svobodný, složený ze všech svých členů, jako kterýkoli Konvent kdykoli v minulosti; a potvrzují a schvalují jednotlivé akty, jež oni nebo jejich výbor učinili k nařízení Smlouvy. A rovněž řečení stavové parlamentu (avšak bez újmy toho, co předchází, a výše zmíněného obecného potvrzení) potvrzují, schvalují a stvrzují výše řečenou vzájemnou Ligu a smlouvu týkající se reformace a obrany náboženství, cti a štěstí krále a pokoje a bezpečnosti tří království Skotska, Anglie a Irska; spolu s akty církve a státu, jež tutéž Ligu a smlouvu zmocňují; spolu také s výše řečenými články úmluvy dohodnutými mezi řečenými komisaři Konventu stavů Skotska a komisaři obou sněmoven parlamentu Anglie, týkajícími se řečené Slavnostní ligy a smlouvy. A řečení stavové nařizují, aby tytéž akty, s výše uvedenou Ligou a smlouvou, akty, jež je zmocňují, a výše řečené články úmluvy měly plnou sílu a moc dokonalých zákonů a aktů parlamentu a aby byly zachovávány všemi poddanými Jeho Veličenstva podle svého příslušného znění. Kteréžto Ligy a smlouvy znění jest následující:

Předmluva

SLAVNOSTNÍ LIGA A SMLOUVA,

k reformaci a obraně náboženství, ke cti a blahu Krále a k pokoji a bezpečnosti tří království Skotska, Anglie a Irska; dohodnutá komisaři parlamentu a Shromáždění teologů v Anglii s komisaři Konventu stavů a Valného shromáždění skotské církve; schválená

Valným shromážděním skotské církve, oběma sněmovnami parlamentu a Shromážděním teologů v Anglii a jimi přijatá a podepsaná léta 1643; a poté touž autoritou přijatá a podepsaná všemi stavy ve Skotsku a v Anglii téhož roku; a potvrzená aktem skotského parlamentu léta 1644 (a znovu obnovená ve Skotsku, s vyznáním hříchů a zavázáním se k povinnostem, všemi stavy léta 1648 a parlamentem roku 1649; a přijatá a podepsaná králem Karlem II. ve Spey dne 23. června 1650 a ve Scoonu dne 1. ledna 1651).

My, šlechtici, baroni, rytíři, zemané, občané, měšťané, služebníci evangelia a prostý lid všeho stavu v královstvích Skotska, Anglie a Irska, žijící z prozřetelnosti BOŽÍ pod jedním králem a jsouce jednoho reformovaného náboženství, majíce před očima slávu Boží a rozšíření království našeho Pána a Spasitele JEŽÍŠE KRISTA, čest a blaho královského Veličenstva a jeho potomstva i pravou veřejnou svobodu, bezpečnost a pokoj království, v nichž je zahrnut i soukromý stav každého jednotlivce; a připomínajíce si zrádné a krvavé úklady, spiknutí, pokusy a praktiky nepřátel BOŽÍCH proti pravému náboženství a jeho vyznavačům na všech místech, zvláště v těchto třech královstvích, od doby reformace náboženství; a jak velice v poslední době i v tomto čase vzrostly a jak se uplatňují jejich zuřivost, moc a opovážlivost, čehož jsou přítomnými a veřejnými svědectvími žalostný stav církve a království irského, soužený stav církve a království anglického a nebezpečný stav církve a království skotského: nyní konečně (po jiných prostředcích prosby, domluvy, protestu a utrpení), abychom sebe i své náboženství uchránili před úplnou zkázou a zničením, podle chvályhodné praxe těchto království v dřívějších dobách a podle příkladu lidu BOŽÍHO v jiných národech, po zralém uvážení jsme se rozhodli a ustanovili vstoupit ve vzájemnou a slavnostní ligu a smlouvu, kterou všichni podepisujeme a v níž každý z nás sám za sebe, s rukama pozdviženýma k Nejvyššímu BOHU, přísahá,

I - O obraně pravého náboženství

Že se budeme upřímně, opravdově a vytrvale, skrze milost BOŽÍ, snažit, každý na svém místě a ve svém povolání, o zachování reformovaného náboženství ve skotské církvi, v učení, uctívání, kázni a správě, proti našim společným nepřátelům; o reformaci náboženství v královstvích Anglie a Irska, v učení, uctívání, kázni a správě, podle Slova BOŽÍHO a příkladu nejlepších reformovaných církví; a budeme se snažit přivést církve BOŽÍ ve třech královstvích k co nejtěsnějšímu spojení a jednotě v náboženství, vyznání víry, formě správy církve, příručce pro uctívání a katechizaci; abychom my i naše potomstvo po nás mohli jako bratří žít ve víře a lásce a aby Pán měl zalíbení přebývat uprostřed nás.

II - O vykořenění bludu

Že se stejným způsobem, bez ohledu na osoby, budeme snažit vykořenit papeženství, prelaturu (to jest správu církve arcibiskupy, biskupy, jejich kancléři a komisaři, děkany, děkany a kapitulami, arcijáhny a všemi ostatními církevními úředníky závislými na této hierarchii), pověru, kacířství, rozkol, bezbožnost a cokoli, co bude shledáno odporujícím zdravému učení a moci zbožnosti; abychom neměli účast na hříších jiných lidí a nebyli tak v nebezpečí, že přijmeme z jejich ran; a aby Pán byl jeden a Jeho jméno jedno ve třech královstvích.

III - O věrnosti světské vrchnosti

S touž upřímností, opravdovostí a vytrvalostí se budeme, každý ve svém povolání, snažit svým jměním i životem vzájemně zachovávat práva a výsady parlamentů a svobody království; a zachovávat a bránit osobu a autoritu královského Veličenstva při zachovávání a obraně pravého náboženství a svobod království; aby svět spolu s naším svědomím vydal svědectví o naší věrnosti a o tom, že nemáme žádné myšlenky ani úmysly umenšovat spravedlivou moc a velikost Jeho Veličenstva.

IV - O stíhání buřičů

Budeme se též se vší věrností snažit odhalovat všechny, kdo byli nebo budou podněcovateli, zlovolníky nebo zlými nástroji tím, že brání reformaci náboženství, oddělují krále od jeho lidu nebo jedno království od druhého, anebo vytvářejí jakoukoli frakci či strany mezi lidem v rozporu s touto ligou a smlouvou; aby byli postaveni před veřejný soud a obdrželi náležitý trest, jak to bude vyžadovat nebo zasluhovat míra jejich provinění, anebo jak to uznají za vhodné nejvyšší soudní instance obou království, každá ve svém oboru, či jiné, které od nich mají k tomu účelu moc.

V - O zachování pokoje a jednoty

A poněvadž blaho požehnaného pokoje mezi těmito královstvími, v dřívějších časech odepřené našim předkům, nám bylo dobrou prozřetelností BOŽÍ dopřáno a bylo nedávno uzavřeno a ustanoveno oběma parlamenty, budeme se, každý z nás podle svého místa a zájmu, snažit, aby tato království zůstala spojena v pevném pokoji a jednotě pro všechno potomstvo; a aby byla učiněna spravedlnost nad jeho svévolnými odpůrci způsobem vyjádřeným v předchozím článku.

VI - O upřímné touze po reformaci

Budeme také, podle svých míst a povolání, v této společné věci náboženství, svobody a pokoje království, pomáhat všem, kdo vstoupí do této ligy a smlouvy, a bránit je při jejím zachovávání a prosazování; a nedopustíme, abychom byli přímo či nepřímo, jakýmkoli spolčením, přemlouváním nebo hrozbou, rozděleni nebo odvráceni od této požehnané jednoty a spojení, ať už odpadnutím k protivné straně, nebo oddáním se ohavné lhostejnosti či neutralitě v této věci, která se tolik týká slávy Boží, dobra království a cti krále; nýbrž po všechny dny svého života v ní budeme horlivě a

vytrvale setrvávat proti všemu odporu a budeme ji podle své moci podporovat proti všem překážkám a zábranám, ať jsou jakékoli; a co sami nebudeme s to potlačit nebo překonat, to odhalíme a oznámíme, aby tomu mohlo být včas zabráněno nebo aby to bylo odstraněno: to vše budeme činit jako před tváří Boží.

A protože se tato království provinila mnohými hříchy a popouzením proti BOHU a Jeho Synu JEŽÍŠI KRISTU, jak je až příliš zjevné z našich nynějších soužení a nebezpečí, jež jsou jejich ovocem, vyznáváme a prohlašujeme před BOHEM i světem svou nelíčenou touhu pokořit se za své vlastní hříchy i za hříchy těchto království; zvláště za to, že jsme si nevážili, jak jsme měli, neocenitelného dobrodiní evangelia; že jsme neusilovali o jeho čistotu a moc; a že jsme se nesnažili přijmout Krista do svých srdcí ani chodit ve svém životě tak, jak je Ho hodno; což jsou příčiny jiných hříchů a přestoupení, jichž je mezi námi tak hojně; a svůj pravý a nelíčený úmysl, touhu a snahu, za sebe i za všechny ostatní, kdo jsou pod naší mocí a péčí, veřejně i soukromě, ve všech povinnostech, jež dlužíme BOHU i lidem, napravit své životy a jít jeden před druhým příkladem opravdové reformace; aby Pán odvrátil svůj hněv a své těžké rozhořčení a utvrdil tyto církve a království v pravdě a pokoji. A tuto smlouvu činíme před tváří VŠEMOHOUCÍHO BOHA, Zpytatele všech srdcí, s pravým úmyslem ji plnit, jakož se budeme zodpovídat v onen veliký den, kdy budou zjevena tajemství všech srdcí; co nejpokorněji prosíce Pána, aby nás k tomu cíli posílil svým DUCHEM SVATÝM a aby požehnal našim touhám a počínání takovým zdarem, jaký by byl vysvobozením a bezpečností pro Jeho lid a povzbuzením pro jiné křesťanské církve, sténající pod jhem antikristovské tyranie nebo jím ohrožené, aby se připojily k témuž nebo podobnému spolku a smlouvě, ke slávě BOŽÍ, k rozšíření království JEŽÍŠE KRISTA a k pokoji a klidu křesťanských království a obcí.

Napomenutí k přijetí Slavnostní ligy a smlouvy (1644)

Jestliže moc náboženství nebo pevný rozum, jestliže věrnost králi a oddanost rodné vlasti nebo láska k sobě samým a přirozená náklonnost k vlastnímu potomstvu, jestliže příklad mužů hluboce zasažených vědomím toho všeho nebo mimořádný úspěch, který jim za to dal Bůh, mohou probudit zbytek zmítaný rozbroji a krvácející, aby se chopil svrchovaného a jediného prostředku svého obnovení, pak nelze pochybovat, že tato Slavnostní liga a smlouva nalezne, kdekoli bude nabídnuta, lid ochotný přijmout ji se vší radostí a povinnou poslušností.

A i kdyby nebyla království doporučena souhlasným povzbuzením ctihodných sněmoven parlamentu, Shromáždění teologů, proslulého města Londýna, množství jiných osob vynikajícího stavu a postavení v tomto národě i veškerého skotského lidu, kteří ji všichni ochotně odpřisáhli a podepsali, radujíce se z přísahy, kterou již nebesa tak milostivě podpořila tím, že zmařila záměry a zlomila moc nepřítele více než kdy předtím, přesto vychází ve vlastní síle, s tak přesvědčivým dokladem slušnosti, pravdy a spravedlnosti, že může ve všech (kdo nejsou úmyslně nevědomí nebo bídně svedení) vznítit vroucí touhu spojit se se svými bratřími v tomto šťastném svazku, aby byl učiněn konec nynějším bídám a aby byl král i království zachráněn od naprosté zkázy, o kterou nyní tak silně a otevřeně usiluje papeženská strana a ti, kdo byli očarováni a zpitoměni oním ještěrčím a krvavým pokolením.

Neboť co je v této smlouvě téměř takového, co by nebylo v podstatě buď vyjádřeno, nebo zjevně obsaženo v oné slavnostní Protestaci z 5. května 1641, jíž je celé království zavázáno až do dnešního dne? Její hříšné zanedbání otevírá (jak se můžeme právem obávat) o jedno stavidlo více, aby se všechna tato neštěstí vlila na království, a ukládá mu nutnost obnovit smlouvu a vstoupit do této.

Řekne-li se, že vykořenění prelatury, totiž veškeré hierarchické správy (dosud platné podle známých zákonů království), je věc nová a neospravedlnitelná, každému nestrannému rozumu se

ukáže (byť nová) nejen ospravedlnitelnou, nýbrž nutnou, uváží-li (abychom pominuli, co někteří říkají, že tato správa nebyla nikdy formálně ustanovena žádným zákonem tohoto království), že jí již byl sám život a duše odňat zákonem přijatým tímto nynějším parlamentem, takže (jako mrtvole Jezábel, z níž nezůstalo nic než leb a nohy a dlaně rukou) jí nezůstává žádná pravomoc kromě té, jež je u nich pouze vyprošená a dobrovolná u těch, kdo se jim podřizují; že celá jejich správa je přinejlepším jen lidské zřízení, a to takové, jež obě sněmovny parlamentu (v nichž je obsažen a vysloven úsudek celého království) shledaly a posoudily nejen jako velmi škodlivé občanskému státu, nýbrž i jako velikou překážku dokonalé reformace náboženství; ba kdo by nevěděl, že je jí až příliš nepřátelské a zhoubné pro moc zbožnosti a pro čisté vysluhování Kristových ustanovení? To pohnulo dobře smýšlející téměř v celém tomto království, aby již dávno žádali tento parlament (jak se žádalo již dříve, dokonce za vlády královny Alžběty a krále Jakuba) o její úplné zrušení. Nikdo však tím není zavázán činit jakékoli násilí jejich osobám, nýbrž jen usilovat na svém místě a ve svém povolání o jejich vykořenění zákonnou cestou.

A pokud jde o ty duchovní, kteří tvrdí, že oni (více než všichni ostatní) se nemohou smlouvou zavázat k vykořenění oné správy, protože složili (jak říkají) slavnostní přísahu, že budou poslušni biskupů *in licitis et honestis*: dobře vědí, chtějí-li, že ti, kdo odpřisáhli poslušnost zákonům země, nejsou tím zbraňováni usilovat všemi zákonnými prostředky o zrušení těchto zákonů, ukážou-li se nevhodnými nebo škodlivými. A kdyby se přesto našla nějaká přísaha, kterou složili někteří služebníci nebo jiní a která není schválena zákony Božími a zákony země, v takovém případě musí učit sebe i jiné, že takové přísahy žádají pokání, nikoli zatvrzelé setrvávání v nich.

Namítá-li se, že tato smlouva odporuje přísahám svrchovanosti a věrnosti, nemůže být nic vzdálenějšího pravdě; neboť tato smlouva zavazuje všechny, a to ještě pevněji, zachovávat a bránit osobu a

autoritu královského Veličenstva při zachovávání a obraně pravého náboženství a svobod království.

Ona pochybnost, že se to děje bez souhlasu krále, se brzy rozptýlí, připomeneme-li si, že výše zmíněná Protestace z 5. května byla týmž způsobem odhlasována a provedena oběma sněmovnami a potom (na rozkaz jediné sněmovny) rozeslána po celém království, aniž proti ní Jeho Veličenstvo cokoli namítlo nebo jakkoli bránilo jejímu složení, ačkoli tehdy osobně sídlil ve Whitehallu.

Ezd 10. Neh 9.Tak Ezdráš a Nehemiáš přivedli všechen lid ke smlouvě bez jakéhokoli zvláštního pověření perských panovníků (tehdy jejich vladařů), aby tak učinili, ačkoli nebyli svobodnými poddanými, nýbrž vazaly, a jeden z nich byl domácím služebníkem Artaxerxovým, Neh 1. jenž byl tehdy dobytím také králem judským.

Ani tato nauka či praxe nebyla od knížat, která seděla na anglickém trůnu, pokládána za buřičskou nebo neospravedlnitelnou, nýbrž ji ospravedlnila a hájila královna Alžběta blahé paměti nákladem mnoha pokladů a urozené krve ve Spojených provinciích Nizozemí, spojených nejen bez Filipa Španělského, nýbrž proti jeho nespravedlivému násilí; král Jakub šel v jejích stopách natolik, že schválil jejich unii a vstoupil s nimi do ligy jako se svobodnými státy; v čemž až do dnešního dne pokračuje nyní panující Jeho Veličenstvo; jež jak svou výpravou na pomoc La Rochelle ve Francii, tak svým těsným spolkem s princem Oranžským a s generálními stavy, navzdory všemu opačnému naléhání Španělska, přiložilo svou pečeť k tomu, že vše, co učinili jeho královští předkové na obranu těch, kdo se takto zavázali a spolčili, bylo spravedlivé a oprávněné.

A co by se bylo stalo s náboženstvím, zákony a svobodami našeho sesterského národa skotského, kdyby na počátku nedávných nepokojů tam nebyli vstoupili do takové slavnostní ligy a smlouvy, jako je tato? Ačkoli tento postup zpočátku papeženští a prelátští pletichaři představili Jeho Veličenstvu jako provinění nejtěžšího druhu, jež právem zasluhuje trest zuřivostí mocného vojska, přesto

když se pak věc dostala k projednání s chladnou hlavou, nejprve komisaři obou království a potom na plném zasedání parlamentu zde (když všichni z obou sněmoven, kteří nyní stojí na straně krále v Oxfordu, byli v parlamentu přítomni a dali v něm své hlasy), král v parlamentu shledal, posoudil a prohlásil, že naši milí bratři ve Skotsku neučinili nic než to, co slušelo věrným a poslušným poddaným, a následně jim byla aktem parlamentu veřejně zjednána náprava ve všech kostelích tohoto království, kde byli pomlouváni.

Proto, ačkoli se snad někteří lidé, se zavázanýma očima a oslepení úskoky oněch jezuitských strůjců, kteří se již dávno spikli, aby obětovali naše náboženství modloslužbě Říma, naše zákony, svobody a osoby svévolnému otroctví a náš majetek své nenasytné hrabivosti, dají zastrašit a omámit vysokými hrozbami a prohlášeními, jež létají sem a tam na křídlech královského jména a vzezření (nyní zajatého a zprostituovaného ke službě všem jejich žádostem), aby byli za buřiče a zrádce prohlášeni všichni, kdo tuto smlouvu přijmou, ať se přece žádné věrné anglické srdce nebojí spojit se s našimi bratřími všech tří království v této slavnostní lize, jak to kdysi učinili muži izraelští (ač pod jiným králem) s muži judskými, 2Pa 30. na pozvání Ezechiášovo.

Co na tom, že ony jazyky rozněcované peklem láteří a hrozí? Ten Bůh, jemuž se zalíbilo objasnit nevinu Mardocheovu a Židů proti všem zlomyslným pomluvám bezbožného Amana před jeho i jejich panovníkem, takže všechny jeho úklady nepřinesly jiného účinku než tento: Est 9. že když se mělo vykonat královo přikázání a nařízení a nepřátelé Židů doufali, že nad nimi budou panovat, stalo se naopak a Židé panovali nad těmi, kdo je nenáviděli, a vztáhli ruku na ty, kdo hledali jejich zlé, takže jim nikdo nemohl odolat; a tentýž Bůh, který takřka včera ráčil rozptýlit a rozehnat ona temná mračna a mlhy, jež zastiňovala ono věrné a nábožné království skotské, a učinit, aby jejich spravedlnost zazářila jasně jako slunce v poledne přímo před očima jejich největších nepřátel, bezpochyby bude stát při všech těch, kdo se v prostotě srdce a s náležitým

vědomím vlastních hříchů a potřeby reformace nyní připojí k Pánu smlouvou věčnou, nepřicházející v zapomenutí, aby učinili konec všem oněm nešťastným a nepřirozeným roztržkám mezi králem a těmi, kdo jsou v zemi věrní, a způsobí, že jejich spravedlnost a chvála vzejde přede všemi národy, k hrůze a zahanbení oněch mužů krve, spojených nepřátel Božích i královských, kteří se již dávno spolčili a nyní shrabali dohromady kal a pěnu mnoha království, aby pohřbili všechnu slávu, čest a svobodu tohoto národa do věčného hrobu potupy a zkázy.

Die Veneris 9. Februar. 1643.

Napomenutí týkající se přijetí Slavnostní ligy a smlouvy a k rozptýlení pochybností, které mohou při jejím přijímání vzniknout, bylo dnes čteno poprvé a podruhé; a když byla otázka dána k hlasování, bylo schváleno a bylo nařízeno, aby bylo neprodleně vytištěno.

H. Elsynge Cler. Parl. D. Com.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/cs/correo